

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

ปัจจัยที่กำหนดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบพैनел

ผู้เขียน

นางสาววรัทยา ชินกรรม

ปริญญา

เศรษฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รศ. ดร. ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ศ. ดร. ปิเตอร์ เอช. คาลกินส์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

อ. ดร. ผศ. รัตนะ ภาสกรพัฒนกุล

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

ดุษฎีนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้ว 22 ประเทศ และประเทศกำลังพัฒนา 95 ประเทศ ในช่วงพ.ศ. 2539-2551 ปัจจัยที่สนใจสามารถแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ ตัวชี้้นาทางเศรษฐกิจมหภาคและตัวชี้้นาทางสังคมการเมือง ในอดีตการวิจัยมากมายได้แบ่งแยกผลกระทบของตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคและสังคมการเมืองออกจากกัน และบางงานวิจัยให้ความสำคัญกับตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งอาจนำไปสู่การสรุปผลการศึกษาที่ไม่สมบูรณ์ได้ ดังนั้น ในการศึกษาคั้งนี้จึงทำการนำปัจจัยทั้งสองมาพิจารณาร่วมกันและเปรียบเทียบผลลัพธ์ระหว่างแบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคมาตรฐาน หรือแบบจำลองซึ่งประกอบด้วยตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคเท่านั้น และ “แบบจำลองซึ่งที่ได้แรงบันดาลใจมาจากเศรษฐกิจพอเพียง” โดยได้แรงบันดาลใจมาจากปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทย นอกจากนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นที่จะทดสอบว่ารูปแบบเศรษฐกิจมหภาคแบบง่ายหรือรูปแบบที่เต็มไปด้วยตัวแปรทางสังคมและการเมืองพอเพียงที่

ส่งผลกระทบต่ออนาคตของประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่กำลังพัฒนาหรือไม่

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจมหภาคและปัจจัยด้านการเมืองและสังคมมีผลร่วมกันในการกำหนดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ผลการศึกษานี้สามารถสรุปได้ว่าแบบจำลองที่มีตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคและ ตัวแปรสังคมและการเมือง นั้นเหมาะสมในการประยุกต์ใช้ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา

สำหรับประเทศกำลังพัฒนา ผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่า ปริมาณเงิน, อัตราดอกเบี้ย, อัตราแลกเปลี่ยน, ราคาสินค้า, อัตราการลงทะเบียนเรียน และการขาดความมีอิสระ มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ผลการศึกษาพบว่าความยืดหยุ่นของอัตราแลกเปลี่ยนมีค่ามากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่นๆ หมายความว่าความสำคัญของการขยายอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับประเทศกำลังพัฒนา อย่างไรก็ตามผลการศึกษาข้างต้นอาจไม่สอดคล้องกันถูกแบ่งแยกโดยการแบ่งกลุ่มภูมิภาคของประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งมีรายได้ต่ำและรายได้ปานกลาง ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้แบ่งประเทศที่กำลังพัฒนา 95 ประเทศออกเป็น 11 ภูมิภาคตามทวีป สภาพภูมิอากาศ และการเข้าถึงเส้นทางเดินเรือทะเล ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่ามีความแตกต่างกันทั้งระยะตัดแกนตั้งและ รูปแบบปฏิกริยาความสัมพันธ์กับตัวแปรในแต่ละภูมิภาคเปรียบเทียบกับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งแสดงถึงความต้องการนโยบายสำหรับการพัฒนาแต่ละภูมิภาคที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ผลการศึกษาข้างต้นยังแสดงให้เห็นว่าตัวแปรบางตัว (เช่นปริมาณเงิน) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในทุกภูมิภาค ในขณะที่ผลกระทบของบางตัวแปรสามารถเปลี่ยนแปลงทั่วทั้งภูมิภาคสำหรับตัวแปรอื่น ๆ เช่นอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราเงินเฟ้อ นอกจากนี้อัตราเงินเฟ้อมีผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และภาคเหนือของชายฝั่งแอฟริกา แสดงให้เห็นถึงความต้องการของนโยบายเฉพาะในสองภูมิภาคดังกล่าวนี้ นอกจากนี้จากการเพิ่มตัวแปรทางด้านสังคมและการเมืองซึ่งได้แก่ ตัวแปรการศึกษา, ความมีสิทธิเสรีภาพในการเมือง, ความโปร่งใส (ปราศจากคอร์รัปชัน) และการกระทำผิดกฎหมาย ผลการศึกษาเป็นที่น่าแปลกใจว่าดัชนีชี้วัดทางสังคมไม่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของภูมิภาค (6 จาก 11)

สำหรับประเทศที่พัฒนาแล้วนั้นเกิดปัญหาความลำเอียงในการคัดเลือกตัวอย่าง (Sample Selection Bias) โดยการใช้ตัวชี้วัดคือรายได้ต่อหัวเพียงอย่างเดียวบางครั้งอาจไม่สะท้อนถึงการพัฒนาที่แท้จริง ดังนั้นผลการศึกษาที่ประมาณด้วยวิธีการดั้งเดิม หรือ โดยวิธีประมาณสมการถดถอยแบบกำลังสองของความคาดเคลื่อนน้อยที่สุด (OLS = Ordinary Least Square) อาจให้ผลการศึกษาที่ไม่สมบูรณ์ได้ ในคุณฐิณีพนธ์ชิ้นนี้จึงประยุกต์ใช้แบบจำลองรูปแบบการเลือกตัวอย่าง (sample selection model) ร่วมกับ วิธีการคอปูลา (Copula) ในการจัดการกับปัญหาความลำเอียงในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเกิดปัญหาความลำเอียงในการเลือกตัวอย่างขึ้นซึ่งอาจนำไปสู่วิเคราะห์ผลที่คาดเคลื่อน ผลการศึกษาพบว่าการเพิ่มขึ้นของรายได้มวลรวมประชาชาติต่อหัว, อัตราส่วนการส่งออกและนำเข้าและควมมีเสริภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจ จะทำให้ประเทศกลายเป็นประเทศพัฒนาแล้ว นอกจากนี้ผลของสมการผลผลิตทางเศรษฐกิจแสดงให้เห็นว่าการเพิ่มขึ้นของปริมาณเงิน, อุปทานแรงงาน, ค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยวและอายุคาดหวัง จะสามารถกระตุ้นให้ผลผลิตทางเศรษฐกิจในประเทศที่พัฒนาอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 10 หมายความว่าผู้กำหนดนโยบายในประเทศที่พัฒนาแล้วควร มุ่งเน้นไปที่ปริมาณเงิน, อุปทานแรงงาน, ค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยว และอายุคาดหวัง ซึ่งแตกต่างอย่างมากจากการพัฒนาที่เศรษฐกิจ

Thesis Title Factors Affecting Economic Growth in Developed and Developing Countries Using Panel Data Analysis

Author Ms. Warattaya Chinnakum

Degree Doctor of Philosophy (Economics)

Thesis Advisory Committee

Assoc. Prof. Dr. Songsak Sriboonchitta Advisor

Prof. Dr. Peter H. Calkins Co-advisor

Lect. Dr. Pathairat Pastpipatkul Co-advisor

ABSTRACT

The main purpose of this dissertation is to determine the factors affecting economic growth in 22 developed countries and 95 developing countries for the period 1996-2008. The factors of interest can be separated into macroeconomic indicators and socio-political indicators. Several previous studies have separated the impacts of macroeconomic and socio-political variables, while others have paid attention only to macroeconomic variables, which may have led to incomplete results. Therefore, this thesis simultaneously considers both types of factors and compares the results between the standard macroeconomic model based only on macroeconomic variables and an alternative model which adds social and political variables. The latter

is termed the “Sufficiency Economy Inspired Model,” and is based upon the King of Thailand’s Sufficiency Economy Philosophy. This dissertation also aims to test whether a simple macroeconomic model or a model enriched by social and political variables is more appropriate for generating using policy implications for the economically developed and developing countries.

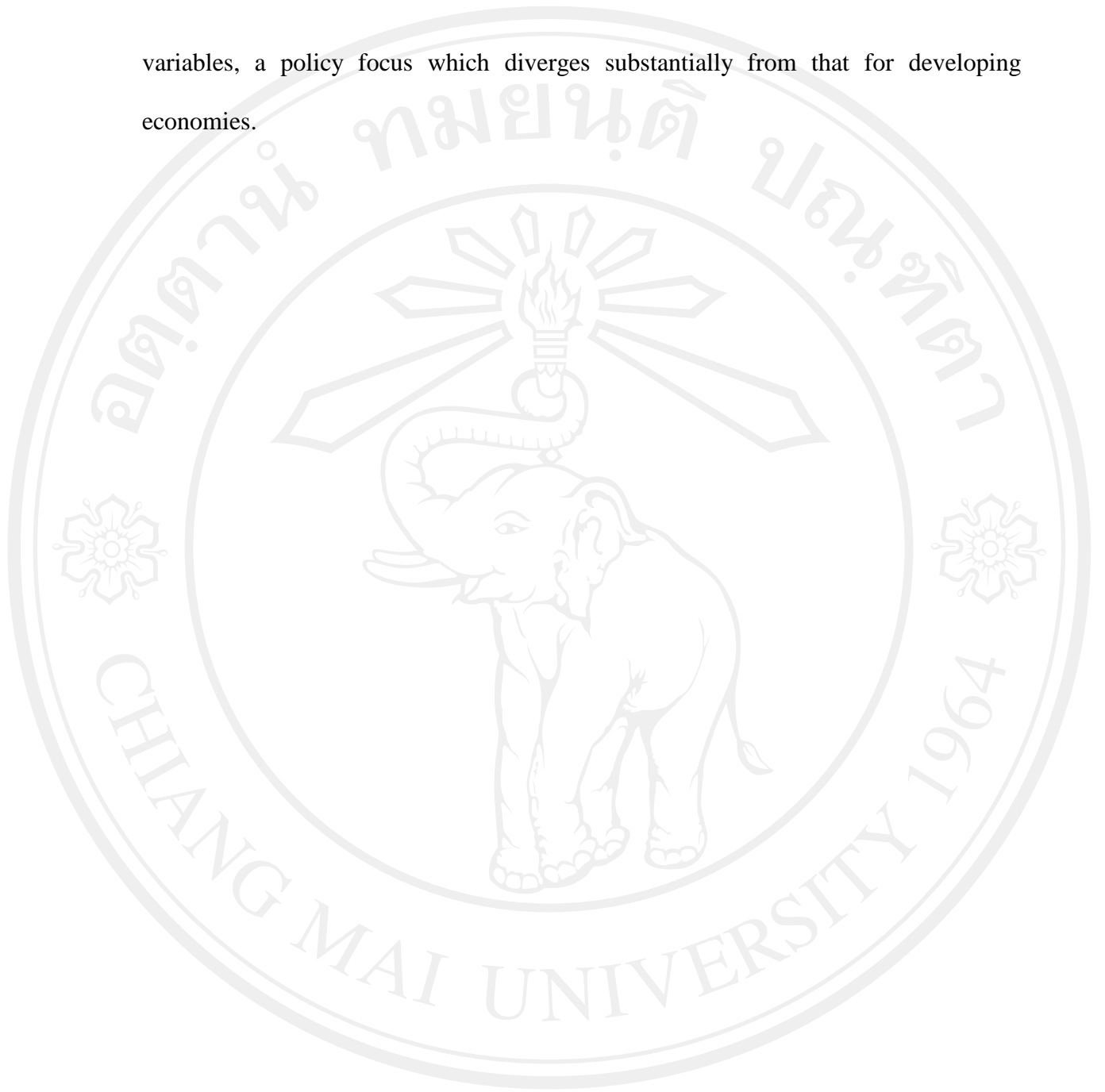
The findings of this dissertation suggest that macroeconomic and social-political variables conjointly and significantly determine economic output in both the developed and developing nations. The result implies that the more fully specified Sufficiency Economy Inspired Model is suitable for application in both of the developed and developing countries.

For developing countries, the overall results suggest that money supply, interest rate, exchange rate, price level, school enrollment and lack of freedom have significant impacts upon Gross Domestic Product. The elasticity of the exchange rate is the greatest in this group of variables, a result which underscores the importance of exchange rate policies for developing countries. However, these results may not be consistent when broken down by regional groupings of low- and middle-income developing countries. Therefore, this dissertation divides 95 developing countries into 11 regions based on continent, climate and access to sea lanes in an attempt to isolate the intercept and slope shifters of economic growth. The results indicate that there are indeed significant differences from the benchmark region (Southeast Asia) in both the growth intercept and causal interaction terms by region. This implies the need for different policy weightings by developing region. The results also indicate that some variables (e.g. money supply) manifest the same direction of impact on gross domestic product across all regions; while the results vary across regions for such

other variables as the exchange and inflation rates. Moreover, the inflation rate was significant only in South East Asia and Northern Coastal Africa; suggesting the need for specific policies in these two regions. Adding the socio-political variables schooling, political freedom, transparency (i.e. absence of corruption), and criminality to create the sufficiency economy-inspired model revealed the major finding that social indicators play an important role in determining GDP in more than half of the regions (6 of 11). Surprisingly, however, not a single one of these variables was significant in the remaining five developing regions.

For the developed countries, there is selectively biased in the selection of the developed countries from countries overall when using only income per capita as the indicator of level of development; in other words, this variable does not always reflect true development. Therefore, the traditional OLS approach can generate incomplete results. This study therefore employs a sample selection model based on the copula approach to account for selection bias. The results consistently indicate that selection bias exists in our model, which could lead to significant changes in the results of economic output analysis compared to the case where theoreticians and policy-makers limit their focus to the traditional results. The dissertation goes on to identify the variables that influence whether or not a country may be accurately considered to be “developed.” The results indicate that having a high GNI per capita, export-import ratio, and political and economic freedoms leads a country to become developed. Finally, the results of the economic output equation show that increases in money supply, labour supply, tourism expenditure, and life expectancy can significantly encourage economic output in developed countries at a 10 percent level or better. This implies that policy makers in developed economies should focus on these four

variables, a policy focus which diverges substantially from that for developing economies.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved